

Wyrok z dnia 1 października 1998 r.

I PKN 357/98

Likwidacja stanowiska radcy prawnego uzasadnia nieuwzględnienie żądania przywrócenia do pracy na to stanowisko.

Przewodniczący: SSN Maria Mańkowska (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 1 października 1998 r. sprawy z powództwa Józefa Ż. przeciwko Powszechnej Spółdzielni Spożywców „S.” w W. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 19 lutego 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 17 lipca 1997 r. zasądził na rzecz powoda Józefa Ż. od pozwanej Powszechnej Spółdzielni Spożywców „S.” w W. kwotę 4.226,10 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 45 § 2 KP. Sąd ustalił, że powód był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku radcy prawnego. Stanowisko to zostało jednak zlikwidowane od 2 stycznia 1997 r. na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Spółdzielni z dnia 20 grudnia 1996 r. W dniu 3 lutego 1997 r. powód otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę ze skutkiem na dzień 31 maja 1997 r. uzasadnione przyczynami ekonomicznymi i zmianami organizacyjnymi Spółdzielni. Po rozwiązaniu umów o pracę z powodem i pracownikiem zatrudnionym na stanowisku starszego referenta prawnego, strona pozwana zawarła umowę zlecenia z kancelarią adwokacką. Ta zmiana w strukturze organizacyjnej Spółdzielni zmniejszyła jej koszty o kwotę 29.461 zł w stosunku rocznym. Sąd uznał, że strona pozwana naruszyła przepis art. 30 § 4 KP, ponieważ nie wskazała w sposób dostateczny i skonkretyzowany przyczyny wypowiedzenia, którą w rzeczywistości była likwidacja stanowiska pracy radcy prawnego. Sąd nie uwzględnił żądania powoda o

przywrócenie do pracy, uznając je za niecelowe i niemożliwe do zrealizowania w obecnym stanie organizacyjnym strony pozwanej i na rzecz powoda zasądził odszkodowanie.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 lutego 1998 r. oddalił apelację powoda, podzielając stanowisko Sądu pierwszej instancji, że wobec sytuacji finansowej i zmian organizacyjnych pozwanej Spółdzielni, wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było uzasadnione. Jednak ze względu na naruszenie art. 30 § 4 KP, słuszne było przyznanie powodowi odszkodowania z uwagi na niemożność przywrócenia do pracy w sytuacji likwidacji stanowiska radcy prawnego.

Pełnomocnik powoda zaskarżył kasacją powyższy wyrok, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 45 § 1 i 2 KP i orzeczenie wbrew żądaniu powoda o odszkodowaniu zamiast przywrócenia do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna. Wskazanie w kasacji jedynie zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego oznacza, iż Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi w sprawie ustaleniami stanu faktycznego. Powód nie może w takiej kasacji negować dokonanego przez Sądy obu instancji ustalenia o likwidacji w pozwanej Spółdzielni stanowiska radcy prawnego z przyczyn ekonomicznych.

Naruszenie art. 30 § 4 KP, który jest przepisem o wypowiedaniu umowy o pracę, powoduje zgodnie z art. 45 § 1 KP, że sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Stosownie do § 2 tego przepisu sąd może jednak nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe i w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu.

Likwidacja stanowiska pracy radcy prawnego stanowiła okoliczność uzasadniającą nieuwzględnienie żądania powoda przywrócenia go do pracy na to stanowisko. W takiej sytuacji roszczenie to nie mogło być uwzględnione i Sądy prawidłowo zastosowały przepis art. 45 § 2 KP, zasądając na rzecz powoda odszkodowanie.

Z tych względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====